

PIŠE: Staša Tome

KONEC NEKE ZGODBE IN ZAČETEK NOVEGA ŽIVLJENJA

Dragi moji,

zgodba o Leonori se bliža koncu. Po tistem, ko sva se zadnjič ločila, je nisem nikoli več videl. Najprej sem bil prepričan, da je zagotovo nekje v bližini in se bova kmalu spet srečala. Neutrudno sem jo iskal. Letel sem visoko, da bi videl čim dlje in morda kje v daljavi na gladini morja opazil obris njenega ogromnega telesa. Vendar brez uspeha. Ko je ni bilo na spregled že več dni, me je začelo skrbeti. Pogrešal sem jo in bil sem zelo žalosten. Dragi Cecko, moj najboljši prijatelj, me je tolažil:

»Ferdo, ne povešaj kljuna, no! Zagotovo je zdaj kje tam daleč na odprtem morju in se baše z rakci. Ko se bo najedla, se bo vrnila.«

Ampak Leonora se ni vrnila.

Nekega dne sem sam posedal na samotni skali ob morju in zrl v daljavo. Razmišljal sem o Leonori. Najbrž je odšla iskat hrano drugam, sem se tolažil. Pri nas zanjo ni bilo prihodnosti. Tako velika žival potrebuje ogromne količine hrane. Prav je, da je odšla. Tega ji res ne morem zameriti. Ampak lahko bi se vsaj poslovila...

Takrat je iz daljave priletela Zarja in sedla ob meni na skalo. Najprej je nekaj časa samo molčala. Potem je spregovorila:

»Deda Julče me pošilja. Pravi, da bi rad govoril s tabo. Menda ima novice, ki bi lahko pojasnile, kam je izginila Leonora. Ampak pravi, da niso dobre. Nekaj je govoril o nekih znanstvenikih in veliki mreži in ogromnem truplu na dnu morja...« Zadnje besede so ji šle le stežka z jezika.

Moje črne slutnje, o katerih nisem hotel razmišljati, so se torej uresničile. Poletela sva proti pristanišču, kje je bila okoli Julčeta že zbrana vsa jata.

»O, Ferdo, tukaj si,« me je pozdravil. Zdelo se mi je, da bi te utegnilo tole zanimati, zato sem poslal pote.«

Deda Julče je bil razumen galeb in ni želel dramatizirati, zato je takoj prešel na dejstva:

»Baje so tam blizu obale našli ogromno kitovo truplo. Ljudje so takoj zagnali vik in krik in se začeli dogovarjati, kaj bodo z njim. Preveliko je bilo, da bi ga lahko potegnili na kopno. Potem so se dogovorili, da ga bodo zavili v mrežo in potopili na dno morja. In res so tako storili.«

Čeprav ni nihče na glas omenil, da bi bila lahko to Leonora, sem spoznal, da me ni namenoma zapustila brez slovesa. Po svoje mi je odleglo. Ni bila jezna name, le ni ji uspelo preživeti.

»Dobro so se odločili,« je nadaljeval eden izmed galebov. »Če je kit živel v morju, je prav, da tam ostane tudi po smrti.«

»Ampak zakaj pa so truplo ovili v mrežo?« je zanimalo Cecka.

»Pravijo, da nameravajo počakati, da bodo od njega ostale samo kosti, potem pa jih pobrati iz morja in razstaviti v muzeju,« je pojasnil deda Julče.

Elza, starejša galebja gospa, ki je bila z dogajanjem vedno na tekočem, je nadaljevala: »Sem slišala, da je tam doli zdaj zelo živahno. Nenadoma je na voljo obilica hrane za vsa mogoča živa bitja. Kar mrgoli tistih, ki se hranijo s truplom. Od vsepovsod so zato prišli tudi mnogi, ki se hranijo z njimi.«

»Ja, v morju je že tako, da velika riba manjšo žre,« je pomodroval Cecko, ki je nekje slišal ta človeški pregovor.

»Ampak kit vendar ni riba... in...« je skušala ugovarjati Zarja, a jo je deda Julče prekinil:

»To pomeni, da vsakdo lahko postne plen in ga pohrusta nekdo, ki je večji kot on. Ampak kot vidiš, tudi največji plenilec na koncu konča kot hrana. In krog je sklenjen.«

»Če bo zato veliko rib, bo veliko hrane tudi za nas!« je navdušeno pripomnil mladi galeb. Galebjo jato je takoj zajela nekakšna vznesenost. Vsi so začeli drug čez drugega čebljati o hrani in zlatih časih, ki so se jih nadejali.

Molče sem jih opazoval. Deda Julče je opazil, kako težko mi je. Priletel je k meni in mi sedel ob bok.

»Vem, da sta bila z Leonoro prijatelja, Ferdo. In vem, da ti je hudo. Ampak takšno je življenje. Rojstvo in smrt sta del

življenja. Vsi, ki pridemo na ta svet, nekoč končamo svojo zgodbo. Ampak vsak konec je začetek neke nove zgodbe. Leonorina zgodba se je končala, morda pa se je prav zdaj nekje na drugem koncu planeta neki kitovski skotil mladiček, ki bo, tako kot Leonora, plaval po širnih morjih in v svojem življenju veliko doživel. Morda bo kdaj srečal tudi kakšnega galeba, s katerim se bo spoprijateljil.« Ob zadnjih besedah me je postrani pogledal in mi pomežiknil.

Žalost ob izgubi drage prijateljica ni minila čez noč, vendar mi je bilo po Julčetovih besedah veliko lažje. Zima se je kmalu prevesila v pomlad. Dan se je podaljšal in sonce je dobilo moč. Prevzelo me je nenavadno vznemirjenje. Ko sem spoznal lepo Vido, sem bil v devetih nebesih. Kmalu sva na nasipu solin pripravila skromno gnezdo in v njem vzgojila svoja prva potomca.

Od takrat je minilo že veliko pomladi. Postal sem oče mnogim mladim galebom. Deda Julče se je od nas poslovil naslednjo zimo. Strašno smo ga pogrešali, saj nam je bil s svojo življenjsko modrostjo vedno v oporo. A njegovo življenje se je izteklo in zdaj počasi sam stopam na njegovo mesto. Mladi galebi kar naprej frčijo okoli mene in vpijejo:

»Deda Ferdo, deda Ferdo, pridi pogledat, kaj smo našli!« In včasih si me malo privoščijo, ko mi ponagajajo. Pa jim ne zamerim, sej se vedno spomnim pregovora Mladost je norost, čez vodo skače, kjer je most.

Pogosto se spomnim na Leonoro. A žalost ob njeni izgubi so nadomestili spomini na zanimive zgodbe, ki mi jih je pripovedovala, in na vesele trenutke, ki sva jih preživela skupaj. Pravijo, da je njeno okostje na ogled v nekem muzeju v Ljubljani. Pravijo tudi, da si ga ljudje z občudovanjem ogledujejo in se ob tem zaskrbljeno sprašujejo, kaj se ji je zgodilo, da je poginila. No, naj se le se sprašujejo, čeprav nihče ne ve pravega odgovora! Morda pa se bodo ob tem zamislili tudi nad svojim ravnanjem. Mnogi med njimi namreč še vedno brezglavo ropajo morje, vanj mečejo nesnago in se vedejo, kot da so edini na svetu.

Zdaj pa mi prosim oprostite, moram se posloviti. S Ceckom sva namreč dogovorjena, da greva iskat zaklad. Neki mlad galeb mu je baje zaupal zanesljive informacije, kje v skritem zalivu leži. Pa ravno danes, ko imam rojstni dan...